

SFT's undersøgelser viser med al tydelighed, at sagerne ikke undersøges godt nok; at børnene ikke inddrages nok i undersøgelserne; at der er begrænset fokus på metode, dokumentation og evaluering; at familierne er dårligt informerede; at inddragelsen af dem er mangelfuld, og at der ikke sker en ensartet bedømmelse i ensartede sager, hverken mellem kommunerne eller mellem sagsbehandlerne ansat i samme kommune. Så der er altså rigtig god grund til at sætte fokus på behandlingen af de her sager, og det har både Folketinget og regeringen også gjort på mange måder over lang tid.

For at forbedre behandlingen af børnesagerne er det vigtigt at sætte ind på flere fronter. Lovgivning skal være hensigtsmæssig at administrere og egnet til at nå de mål, man gerne vil nå, og kommunernes sagsbehandlere skal uddannes, så de er i stand til at opfylde kravene til god sagsbehandling. Der skal sættes fokus på udviklingen af metoder og dokumentation, og der skal i det hele taget sættes fokus på kvaliteten af arbejdet.

Der er da også i de senere år i bred enighed i Folketinget sat ind på at forbedre sagernes behandling på de punkter, og jeg vil gerne nævne nogle af dem.

I 2000 vedtog Folketinget ændringer i serviceloven af reglerne om særlig støtte, som bl.a. skulle styrke hensynet til barnets bedste og kontinuiteten i forbindelse med anbringelsen. De nye regler skal nu evalueres, så vi kan se, om ændringerne har haft den ønskede effekt.

Som opfølgning på ændringerne blev der også afsat penge til efteruddannelse af bl.a. de kommunale sagsbehandlere. Det projekt er ved at være færdigt, og det skal også evalueres.

I januar fremsatte regeringen lovforslag om fastholdelse af anbragte børns handlekommune, når deres forældre flytter, og om ophævelse af aldersgrænsen for inddragelsen af børn, og det ser ud, som om det forslag bliver vedtaget af et enigt Folketing.

Som opfølgning på de ændrede regler om inddragelse og høring af børnene og de unge er der afsat penge til uddannelse af de kommunale sagsbehandlere. Der er af satspuljen afsat penge til et stort kvalitetsprojekt på anbringelsesområdet og til et metodeudviklingsprogram, som i høj grad kommer børneområdet til gode. Regeringen har sat gang i en kulegravning af hele særlig støtte-området sammen med kommuner og amter.

Som noget meget, meget vigtigt har jeg i december måned taget hul på en direkte dialog med KL om mulighederne for at forbedre kvalitetssikre området. Mange af disse initiativer føres ud i livet i et samarbejde med kommuner og amter. Desværre viser resultaterne af de initiativer, man sætter i værk, sig for det meste først efter meget lang tid.

Men jeg synes, at vi har sat ind fra så mange sider, at initiativerne nu skal have tid til at folde sig ud. Det betyder bestemt ikke, at jeg ikke vil følge området tæt, for det vil jeg, og det ved jeg, at resten af Folketingets partier og amter og kommuner for den sags skyld også vil.

Sidste del af spørgsmålet går på, hvordan jeg vil sikre, at hensynet til barnets bedste er i centrum ved sagsbehandlingen. Det vil jeg ved hele tiden at tage udgangspunkt i serviceloven, som i overensstemmelse med FN's børnekonvention siger, at der ved anvendelse af servicelovens bestemmelser om særlig støtte til børn og unge skal lægges afgørende vægt på, at støtten ydes ud fra barnets eller den unges bedste, og at der skal lægges vægt på at give barnet eller den unge en stabil og god voksenkontakt og kontinuitet i opvæksten.

Herudover skal indsatsen så vidt muligt tilrettelægges i samarbejde med familien. Fra min og fra Socialministeriets side kan vi være med til, at det udgangspunkt fastholdes ved altid at have det i baghovedet, når der laves lovændringer og sættes andre initiativer i værk, og ved at være opmærksomme på, om praksis også viser sig at have det udgangspunkt.

KL 13.10

Jeg håber, at vi får en god og konstruktiv debat i dag, for jeg ved, at vi er enige om målet. Der kan være nuancer i forhold til de midler, vi skal bruge, men jeg synes, området fortjener en god og konstruktiv debat.

Forhandling

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for socialministerens redegørelse, som jo var en grundig beskrivelse af de tiltag, der er taget gennem de sidste mange år af de skiftende socialministre.

Problemet er blot, at mange af de ændringer, der er lavet af et enigt Folketing, reelt i alt for stort omfang ikke har betydet ændring af praksis i kommunerne, i hvert fald ikke efter, hvad vi